peale mulle kolmkümmend ehk nelikümmend hoopi turja peale laduda."

Seepeale läks ta ukse juure ja tõi oma tubli reisi kepi senna, andis seda würsti käte ja keeras ennast kümmarkülle würsti ete maha üteldes: „Antke aga peale,[1] kül ma neist saadud hoopidest jälle kergeste lahti saan, kui aga seda mo armolik würsti herra ise lubama saab."

Würst (suure healega naerdes): „Kuule talupoeg! Sinu jagamise üle wõi keegi nuriseda; ja saad selle targa nõuu eest, minu käest weel wiis kuld tükki peale kauba· Säh, wõta kõik wiisteistkümmend korraga, ja seisa siis ise paigal!"

Seepeale wõtis würst tema kepi ja andis t'ale sellega kolmkümmend kerged hoopi. „Nüüd wõid sa minna," — hüüdis ta — „ja waata järele, et sa neist jälle lahti saad, anna aga iga mehele kõik oma täis jagu käte."

„Tänan teid südamest kingituse eest, armulik würsti herra, kül ma neist wiimasest lahti saan." Ja nende sõnadega puges ta uksest wälja.

Suuresi eest kojast läbi minnes, seisis kawal Hans, kammerteender, juba treppi peal ees, oma poolt kingitust wastu wõtmas. Aga talupoeg ei näinud teda tähele panewad waid rutas kiire sammudega trepi poole. „Pea! pea!" hüüdis kawal Hans; — „kus sa nii rutad? Oled sa meite endist tehtud kaupa juba ära unustanud? — Silmapilk anna pool jagu siia, wõi muidu....."

„Ah ja so! Ma oleks seda jo peaaegu ära unustand! Wäga hea meelega!"

Nende sõnadega hakkas ta tema rindu kinni, tõmbas ta põrandale maha ja andis t'ale oma reisi kepiga selja pihta, kus juures ta ise need ees tulewad sõnad iga hoobi juures wälja ütles:

„Kui—ma—ei—lööks—siis—sa—ei—karjuks—Ei—wõi—parata—waene—lurjus—Imeteust—sa—saad—nüüd—osa—See—eest—kannata—kaa—wopsa—"

Meie kohtlik jagaja ei olnud weel mite pool sest lubatud osast äraannud, seal jooksiwad, selle koleda kisa peale, wastu wõtjast, mitu kammerteendert temale appi, et teda nende rusika hoopide alt wälja peasta ja kaa ehk tema andjale seda sama jälle isekeskis kätetasuda. Aga korraga kõlas läbi lahtise ukse würsti heal nende sõnadega: „Keegi ei tohi oma kät talupoia küljge pista, ehk teda tema palga jagamises eksitada. Talupoeg jaga kohtlikult!"

„Ja, armulik herra, ma mõtlen, ta ei pruugi pärast mite minn peale wiha pidada, et ma teda ehk olen petta tahtnud;" sellega hakkas ta jälle uut hoogu edasi andma ja ei jätnud mite enne järele, kui see sõna wopsa wiimseks suust oli wälja ööldud.

Eesti-maa rahwa Kalender 1875, lk. 32